

Prædiken

2. søndag efter påske

Tekster: *1 Pet 2,20-25; Joh 10,11-16*

Salmer: 235, 492

Prædikant: *Nicolai Røge*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Jesus sagde: »Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene. Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med fårene. Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene. Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde.« (*Joh 10,11-16*).

Prædiken:

77 procent. 77 procent af danskerne. Så mange har en profil på det sociale medie Facebook. Næsten otte ud af ti personer vi møder, er der. Det er blevet det nye mødested. Forsamlingshuset, opslagstavlen, familiealbummet, markedspladsen. Hvis vi vil, omslutter det hele vores liv.

Selvom de færreste nok havde troet det, da en amerikansk universitetsstuderende i 2004 grundlagde et intranet på sin uddannelse, så har Facebook i mange sammenhænge fået magten. Det er der, vi fanges – og indfanges. Det er der, vi virker – og påvirker. Og det er der, vi deler – og uddeler. Men endnu mere er det der, hvor vi følger. Følger hinanden og hinandens liv, men mindst lige så vigtigt: Følger med i kendte og ukendte. Liker meningsdannere, politikere og såkaldte influensere. Hvad enten det er statsministeren eller sågar sognet her.

Vi er blevet en forsamling af følgere – på godt og på ondt.

Og lad mig begynde med det positive, for på utrolig mange måder har vores følgerkultur på de sociale medier gjort noget godt for os. Verden er blevet mindre. Bedsteforældre kan følge deres børnebørns liv og færden, selvom de bor i hver deres ende af landet – ja, sågar i hver deres verdensdel. Gamle venner og skolekammerater genfinder hinanden efter mange år hver for sig. Relationer, som døde ud eller forsvandt, bliver genoptaget, når man pludselig kan genfinde hinanden med få klik. Det har på mange måder bragt os tættere sammen.

Men medaljen har en bagside. Nemlig den, at vores normale følgeradfærd er blevet forstærket. Hvor vi tidligere samledes i mindre grupper og delte liv og holdninger med dem, så gør vi det

nu i store ekkokamre, hvor vi i det uendelige bekræfter os selv i vores egen godhed og korrekte livssyn. Den ukritiske medfølgen. Medløberiet, som vi altid har kendt til, bliver dermed forstærket. Tidligere undlod vi måske at sætte foden ned over for en ven eller kollega, når et synspunkt blev for groft. Men det gik, for det hele blev i vores egen sluttede kreds. Men nu har medløberiet langt værre konsekvenser, for på nettet kan intet hindre, at synspunktet, som vi burde have stået op imod, spreder sig med lynets hast og forstærkes i det uendelige. En dumsmart bemærkning bliver til flere, og til sidst dræber det alle de små nuancer.

Råberiet fortsætter. Argumenterne fyger. Og det hele forstærkes, fordi vi er omgivet af folk, vi følger – og dem som følger os. Vi barrikaderer os med vores meningsfæller og bekræftes i vores påstand. Og derved bliver en fjer hurtigt til fem høns – eller rettere: En lille sten, vi kaster, hurtigt til en altødelæggende meteorregn.

Og pludselig står vi der alene: Vores meningsfæller – de såkaldte venner – som vi havde et fællesskab med, har vendt os ryggen. Måske fordi et nyt og mere interessant synspunkt kom forbi – eller fordi stemningen pludselig blev lidt for ophedet. Så er der ikke langt fra virtuelle venskaber til at være *unliked* og forladt.

Det er det, vi hører om i dagens evangelium. Om daglejerne, som stikker af, når ulven kommer. Som flygter, når det virkelig gælder. Og de findes ikke blot i den virtuelle verden, men også i kød og blod, når dem vi regnede med, ikke bakkede op. Rygklapperne. Spytlikkerne. Vi har alle mødt dem.

Og vi har nok også selv været dem: Været den, der ikke talte, når det gjaldt. Ikke råbte op, når der var brug for det. Undlod at føre den andens sag, selvom de regnede med os. Det sker, fordi vi er mennesker. I det virkelige liv er vi langt hen ad vejen også en flok af følgere: flokdyr, som har det bedst inde i flokkens trygge midte.

Modsat alt dette står i dagens tekst den gode hyrde. Kristus. Han, der sætter sit liv til for fårene. Han, der ikke lader sin flok i stikken, når ulven kommer. Og alt det siges i dag. Her i påskens kølvand, hvor vi stadig ser korset i bakspejlet og husker det, som skete: Kristus, der langfredag gik i døden for os, og dermed dræbte vores død. Tog alt det døde i os med i graven, for at der nu kun er livet tilbage.

Men hvad betyder det så for os her i påskens eftertid? Det er det, vi får at vide i dag. “Jeg er den gode hyrde”, siger han. I er min flok. Vi hører til.

Når det siges, så har vi en tendens til tænke: Hvem? Hvem hører til? Gør jeg? Gør de? Gør vi? Nogle spørger nysgerrigt. Andre kritisk. Andre igen ængstende og med bævende stemme. For hvem sidder i båden blandt de udvalgte?

Og svaret gives i dagens evangelium: De, der hører hyrdens røst, hører til hans hjord. Vi der hører hans røst, hører til hans hjord. Det afhænger altså ikke af os og vores egne bedrifter. Alt det vi gør – eller ikke gør. Nej, det afhænger af hyrden og hans røst. Var det ikke sådan, ville hjorden ikke være en men mange. Mange med forskellige egenskaber og kvaliteter. Men det gør det ikke. Hjorden er en som hyrdens stemme.

Og det er dagens evangelium og budskabet til os her i påskens eftertid: At vi i Kristus har fået en at følge. Fået en røst at lytte efter. Fået en flok at høre til.

Hyrden, Kristus, har vist os, at han altid følger sin flok. I livet og i døden. Uanset, hvor vi går. Så nu sendes vi ud på livets græsgange. Ud med resten af flokken og ud med hinanden.

Og da sker det igen og igen, at vi følger den forkerte hyrde. At vi bliver medløbere eller selv forsøger at styre flokken, når vi med hyrdens røst samler os en skare. Når vi som hovedløse får løber efter nok en flok i troen på, at lykken findes dér.

Men da kalder den gode hyrde igen. Kalder på sine vildfarne får og samler sin flok. Samler sin hjord af uperfekte og ufuldstændige mennesker, og leder dem på rette vej. Tilbage til livet.

Og der kan vi så endnu en gang forsøge at leve livet på det ord han kalder med. Ordet om, at vi i hans flok er sat frie til at leve og dø. Frie til at prøve og til at kaste os ud på livets græsgange i troen på, at vi i hyrden har fundet røsten, som altid kalder os tilbage i sin favn. Amen!